

1Tim; 3:14-4:11. + 4:9!

„Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó – mondja az apostol, s majd hozzáfűzi – *rendeld el ezeket, és tanítsd!*” Nagyon fontos intelme ez az apostolnak. **Mert fontos az igazság.** Hitünk nem alapulhat hazugságokon vagy tévedéseken. De miért is nem? Miért is fontos, hogy hitünk az igazságra alapuljon? S miért is értéktelen egy olyan hit, mely a földi életben ad ugyan valamelyest használható értelmezési keretet, és ad vigasztaló reménységet is, de alapjaiban mégis hamis, hazugságokon vagy tévedéseken alapuló? Miért értéktelen az ilyen? Tényleg ennyire fontos lenne az igazság?

A ma embere általában nem szereti az igazságokat. Különösen nem a kizárólagos igazságokat. A ma embere ugyanis csalódott az igazságokban. És hadd tegyem hozzá; okkal. Igazságok nevében nyomtak el diktatúrák tömegeket. Igazságok nevében robbantak ki háborúk. Igazságok nevében estek népek egymásnak, és gyilkoltak le embereket. Kinek kell még ezek után az igaz beszéd? – Miért mondom mégis az ige alapján, hogy fontos az igazság?

Hadd illusztráljam ezt egy képpel. *Egy idegen ország ismeretlen nagyvárosában jársz. Egyedül vagy, és nagyon fontos lenne megtalálnod a címet, ahova igyekszel. A közbiztonság a városban gyöngye, jó lenne sietni. Feliratok, utcatáblák nincsenek, meg ha lennének is, akkor sem tudnád az egzotikus írásjeleket értelmezni. Amikor már végképp eltévedtél, szerencsédre találsz egy embert, aki beszél a nyelvedet, s megkérdezed tőle, hogy merre kell menned. Emberünk segítőkész, és elmagyarázza a meglehetősen bonyolult utat, mely elvezet a célohoz. „Kétszer balra, aztán hosszan egyenesen, öt kereszteződésen át. Aztán megint balra, de csak egy kicsit, s rögtön utána háromszor jobbra. Ott srégen át kell menni, aztán egy aluljárón keresztül a bazárba érsz. Utána egy parkolóba jutsz, ahol... - és így tovább, jó hosszasan.* – Fontos-e, hogy az útleírás minden részletében pontos, igaz beszéd legyen? Ha én kérném az útbaigazítást, nekem fontos lenne. Mert nem szeretnék még egyszer eltévedni. Fáradt vagyok, éhes vagyok, a csomagom nehéz, s nem örülnék annak, ha rossz szándékúan máshova küldene el, aki útbaigazít, de annak se, ha valami tévedés folytán mondaná pontatlanul a részleteket, s bolyongnom kéne még órákat feleslegesen. Fontos-e az igazság? Fontos-e az az igazság, mely az egészséghez vezet? Mindegy-e, hogy a gyógyszerész – igazán csak egy kicsit – megváltoztatja a szükséges arányokat, és kevésbé gyógyít, vagy egyáltalán nem gyógyít, vagy kifejezetten megmérgezi a készítményt? Fontos-e az igazság?

Én azt gondolom, hogy vannak esetek, amikor életbevágóan fontos. Csak az a kérdés, hogy mely eseteket soroljuk ide. Meg persze az is, hogy mit kezdünk a megtalált igazságokkal. S a végső kérdés pedig természetesen az, hogy MI AZ IGAZSÁG?

Az apostolok az igazságot hirdették, és hagyták a következő nemzedékekre. „Igaz beszéd ez, és teljes lefogadásra méltó” – ahogy olvastuk. Számukra olyan fontos volt az igazság, hogy a hirdetéséért éltek, s ha kellett, meghalni is készek voltak érte. Aztán, ahogy múlt az idő, az évszázadok pora mégis elfedte az igazságot. És nem emberi erő volt, hanem a Szentlélek fuvallata kezdte lefújni ezt a port. Ez történt a reformáció korában. S ezt ünnepeljük a reformációban.

Nem régiben hallottam egy – egyébként nagyon kedves – r.k. testvérünktől, hogy nem tudja, hogy mit kell ünnepelni a szakadáson. S természetesen a szakadáson, tehát azon, hogy X. Leo pápa kiátkozta Luthert, ahelyett, hogy legalább megfontolta volna a teológiai érveit, s ezzel Leo pápa szétszakította az egyházat, és az egyház tekintélyes részének megújulását jócskán hátráltatta, nos, ezen semmi ünnepelnivaló nincsen. De azon, hogy Isten nem hagyta a bűn teljes sötétségében és nyomorában az egyházat, s **nem hagyta az életre vezető igazságot végképp a feledés homályába süppedni, hanem kiárasztotta Lelkét, hogy a Lélek felragyogtassa ismét az igazságot,** ezen már van mit ünnepelnünk.

Nézzük most már meg viszont azt, hogy mi is az az igazság, az az igaz beszéd, amiről a Szentírás, s majd később az apostolok nyomán a reformáció is beszél!

Felolvasott igénkből úgy tűnik, hogy Pál apostol azért hangsúlyozza itt az igazságot, mert már az ő korában is mindenféle megtévesztő beszéd és tévtan kezdte felütni a fejét. Ezért teszi világossá az apostol, hogy a hitünk, a keresztyén életfelfogásunk és életformánk, azaz a mi örökéletre vezető utunk NEM szabályok gyűjteménye. S főleg nem életidegen, örömgylkos szabályoké. Mert természetesen vannak a hitnek szabályai. Van Tízparancsolatunk, és van még egy egész sor ige, mely segít minket eligazodni az élet útvesztőjében. Ezek arra valók, hogy védjenek minket az ördög hazugságaival szemben. Az ördög mindenféle kísértéseket hoz elénk a nagyobb boldogság ígéretével, de mi az Istentől kapott útmutatások alapján tudhatjuk, hogy a gonosz nem a boldogságba fog vezetni minket. Így védenek minket a parancsolatok. Ezen felül pedig segítenek abban, hogy Isten iránti hálánkat megéljük. Segítenek a hálában, ami azért nagyon fontos, mert a hála a boldogság egyik kihagyhatatlan összetevője. Tehát vannak szabályok, és e szabályok hasznosak, ezek segítenek, DE NEM üdveszközök. S ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy nem kell e szabályokra rágórcsölni, nem kell ezeket túljátszani, nem kell szenteskedni, s nem kell e szabályokat a túlteljesítés érdekében kiegészítgetni. Mert nem e szabályok túlteljesítése alapján kerülünk a mennybe. S mégis mekkora kísértése van ennek. Nem csak az apostol korában. És nem csak a római katolicizmusban. A saját megreformált egyházunkban de sokszor találkoztam „tizenegyedik parancsolatokkal”. „Hívő ember nem dohányzik. Nem hallgat rockzenét. Nem olvas Harry Pottert. És így tovább.” Persze, káros és felesleges szenvedély a dohányzás, de nem sok köze van az üdvösséghez. Létezik Istent szidalmazó dalszöveg, amit keresztyénként nem hallgatok szívesen, de egy ritmus vagy egy dallam, vagy zenei stílus szöveg nélkül semmit nem tesz az üdvösséghez sem pro sem kontra. Pál korában az ételek tiltása, a házasság tiltása és a test sanyargatása volt divatos. De az igazság az, hogy ezek nem hasznosak az üdvösség szempontjából. Ezek egyszerűen arra valók, hogy az ember földi életének örömét csökkentsék. Isten viszont örömteli életre hív minket. Ezért ő adja nekünk az eledelt, hogy élvezzük a finom ízeket. Ő adja a házasságot, ezt az

egészen különleges szeretet-megélési lehetőséget, melyben a test és a lélek egyaránt örömet talál. S ezt Pál írja, aki személy szerint az önmegtartóztató életben találta meg kiteljesedését és boldogságát, de tudja azt, hogy a házasság Isten jó, örömszerző ajándéka, melyet tiltani nagy ostobaság lenne. Hasonlóképpen haszontalannak nevezi a testet sanyargató aszkézist. Azt mondja, hogy ezek csak olyan emberek találmányai, akik a saját lelkiismeretükben békétlenek. Olyan emberek, akik nem tudják elfogadni a bűnbocsánatot, Isten ingyen kegyelmét, azaz nem bíznak eléggé Jézus áldozatában, s ezért akarnak valahogy túltesíteni, és szenteskedő kegyességgel kiérdemelni a bűnbocsánatot és az örökéletet. Nos, ez a hamis kegyesség. Ez a kegyességnek valami tévútja. Ez az, ami vallásoskodás, ámde nem keresztyénség. Ez a keresztyénség meghamisítása. Az Istentől kapható örvendező élet megrontása, megsavanyítása. Aki ezen az úton jár, az valahol elvétette az irányt.

Ezzel szemben Pál leírja, továbbadja az igazi kegyesség titkát is. S valóban nagy titok ez. Olyan, amit magunktól soha ki nem találunk, ezért nagyon is vigyázni kell rá, hogy feledésbe ne merüljön. A kegyesség titka nem szabályok gyűjteménye, hanem az Isten szeretete. Az Isten szeretete. Amely megjelent testben, és IGAZnak bizonyult lélekben. Megjelent Isten szeretete Jézus Krisztusban, a mi Urunkban, amikor látható testet öltött. Ő aztán felvitetett ismét a mennyi dicsőségbe. De eljött hozzánk. Aláhajolt értünk. Megváltott minket, és a feltámadás valóságát is megmutatta nekünk. Ő, Jézus végzett el mindent. Benne van a mi boldogságunk. És ez azt jelenti, hogy a boldogság Isten ajándéka. Isten saját magát ajándékozta nekünk Jézusban. A bűn miatt elvesztett istenkapcsolatot Isten újra nekünk ajándékozta Jézusban. Benne van a mi megváltásunk. Benne van bűneink bocsánata. És Jézusban van a mi örökéletünk is. És ez mind, mind ajándék. Ez mind ingyen van. Ez mind Isten szeretetéből van. Nem szabálytartással kell kiérdemelni. Nem is aszketikus gyakorlatokkal, koplalással vagy önkínzással. Nem. Ezt nem kell kiérdemelni, mert ez Isten végtelen szeretetéből fakadó ajándék. Isten megbocsátott, mert szeret. Isten kegyelmet ajánl neked, mert szeret. Isten öröme hív téged, mert szeret. Isten teljes és boldog életet akar neked, mert szeret. Isten az örökéletre is meghív téged, mert szeret. Mindennek Isten szeretete az oka. Gyakran még annak is, amit nehéznek vagy érthetetlennek élünk meg. De a lényeg, hogy Isten nagyon-nagyon szeret, s ezért elküldte érted az ő egyszülött Fiát, Jézust. A kegyesség titka pedig az, hogy Vele légy kapcsolatban. Fogadd el ajándékát, és szeresd viszont Őt. A Jézussal való kapcsolat, a kölcsönössé váló szeretet, ez a kegyesség lényege. S ez a boldogság titka. Ezt értsd meg. Isten nem elvenni akar tőled dolgokat; ételeket vagy a házastársi kapcsolat örömét, vagy kényelmet, esetleg más testi-lelki örömeit. Isten nem elvenni akar, hanem adni. Mert ez annak az Istennek a természete, aki maga a szeretet. Ő adja önmagát, adja szeretetét. A kegyesség titka Jézus személye. Általa kapcsolódhatsz az Istenhez. S e kapcsolatban árad rád az áldás, amitől hálásabb, örömtelibb és boldogabb lesz a földi élted. És ezen a boldog úton jutsz el az örökéletbe is, ahova nem a szabályok, hanem Jézus vezet el téged.

Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó – mondja az apostol. Igaz beszéd ez – fedezték fel ötszáz éve a reformátorok. S igaz beszéd ez – tapasztalták mindazok, akik elfogadták Isten szeretetét, akik el merték hinni, hogy a Jézusban megjelenő igazság az, hogy Isten nagyon szeret minket, és ezért Isten mindent ajándékba ad. Igaz beszéd ez – s akik erre rátalálnak, eszükkel és szívükkel is, azok ennek a szeretetnek örömeiben és boldogságában élnek. Igaz beszéd ez, – csak el ne felejtjük soha – hogy nagyon szeret minket az Isten, és e bőkezű, ajándékozó szeretet a Jézus-kapcsolatban örökre boldoggá tehet minket. Ámen.

1. Miket nevez az apostol „ördögi tanításnak”?
 2. Ismertek-e olyan vallásokat, melyek tiltják a házasságot, vagy korlátozzák a házastársi együttlétet?
 3. Mit mond az ige az aszkézissel (a test sanyargatásával) kapcsolatban?
 4. A vallásos teljesítmények helyett miben kell nekünk reménykednünk?
 5. Mi (pontosabban ki) a kegyesség titka?
-
- a) Találkoztál olyan vallásos emberrel, aki igyekezett „túlszabályozni” a vallásos életet?
 - b) Te el tudod fogadni, hogy Isten kegyelme, a bűnbocsánat és az örökélet boldogsága teljesen ingyenes ajándék, melyet Jézus szerzett meg neked? Hiszed, hogy mindezt megkapod, vagy bujkál benned mindig az a kérdés, hogy méltó vagy-e erre? Hiszed-e, hogy a méltóságnak ehhez semmi köze?
 - c) Mit mondanál arra, hogy „ha ajándékba megkapsz mindent Jézusért, akkor minek törekedni a Tízparancsolat megtartására”?
 - d) Az ige és a prédikáció alapján mi a kegyesség helyes gyakorlása?
 - e) Neked mennyire elmélyült és személyes a kapcsolatod Jézussal? Hogyan éled meg ezt a kapcsolatot, és mit jelent e kapcsolat a mindennapokra nézve?